SKORPIONEN

Anarkistisk Organ

Udkommer saavidt muligt 2 Gange maanedlig - Enkelte Numre 5 Øre - 60 Øre halvaarlig, i Provinserne og Norge 1 Kr. - frit tilbragt

Nr. 4. Udgivet af anarkistisk Agitationskomité. Tirsdagen den 11te Septbr. 1906. 2. Aargang Redigeret af S. Rasmussen

Ekspedition: H. P. Hansen, Dannebrogsgade 51, 1. Sal o. G.

At krybe for Loven, betragtes som en Dyd.

Peter Krapotkin.

Striden derude

Det er en Tid, der kan sætte Sindene i Bevægelse, den vi lever i!

Ikke alene bringer Telegrafen hver Dag Efterretninger om det store russiske Samfundslegemes Døds- og Fødselskvaler og om de evig urolige Balkanstaters Religions- og Racekampe; men tillige om Begivenheder fra Klassekampen i det civiliserede Evropa og Amerika, der tyder paa en begyndende Oprørsaand blandt Arbejderne. Ja, som det synes vil endog selve Naturen nu give sit Besyv med i Laget og ved mægtige Jordskælv ødelægge det, som netop var et Foster af det gamle klassedelte Samfund, nemlig Storbyerne — disse Stenørkener, hvor den mest vanvittige Luksus og Ødselhed lever Side om Side med den dybeste Fortvivlelse og Elendighed.

Det er let forstaaeligt, at gamle støvede Overleveringer fra Fortiden — alle disse Mennesker, som ikke er fulgt med Tidens friske Strømninger og som endnu sidder og tygger Drøv paa deres Børnelærdomme, ikke føler sig vel tilpas ved disse Begivenheder, hvis Aarsager de slet ikke forstaar. Og heller ikke er det til at forundre sig over, at dem, der ikke fandt de vises Sten her paa Jorden og derfor søger den efter Døden, fabler op om Guds Vrede over den forhærdede Slægt, og med foldede Hænder og himmelvendte Blikke ser Dommedag nærme sig og venter «Kristus's Genkomst i Skyen» for at tage sine Faar op til sig i sit Paradis. Thi der foregaar virkelig Begivenheder, som nok er egnede til at tage Pippet fra dem, der i snæver Egoisme og idealløs Smaalighed aldrig lod Blikket glide videre end til Middagsmaden i Dag, L'homberen i Morgen eller Gudstjenesten paa Søndag.

Og disse Mennesker har i og for sig Ret; naar de fantaserer om Dommedag; thi selv om Naturbegivenhederne, vi ser, selvfølgelig kun er forbigaaende Tilfældigheder, saa er de andre — Samfundets Jordskælv — noget ganske andet.

Det er nemlig Indledningen til Dommedag.

Ikke til en Dag, hvor Jødernes gamle Jahve holder Dom over den syndige Menneskeslægt, men en Dag, hvor Alverdens undertrykte Klasser vil rejse sig til Dom over den Samfundsordning, som nu i Aartusinder har delt Menneskene i Herrer og Trælle, nydende og ydende, lykkelige og ulykkelige, og over de Tyranner, der med Voldsmagt opretholdt den.

Vi, som sidder her hjemme i vort fede og fredelige Land, hvor man aldrig rigtig ser Fattigdommen, fordi den fattige skammer sig og kryber i Skjul som en Forbryder — vi er saa tilbøjelige til at mene, at alt det, der foregaar ude i den store Verden, er noget, der ikke vedkommer os, fordi vi hidtil er gledet saa temmelig jævnt over Historiens Epoker. Men der er Forskel paa de Begivenheder, der staar for Døren nu og paa dem, de to forrige Aarhundreder affødte; thi medens Revolutionerne i 1789 og 1848 kun gjaldt Ændringer i Statens Styre — en Forskydning i Klassernes Magtstilling, gælder det denne Gang selve Staternes Undergang, og Herredømmets og Klassedelingens Ophør. — Det er den *sociale* Revolution, der nu staar for Døren.

Forspillet er begyndt i Rusland, fordi Raaddenskaben var størst der; men inden ret længe vil vi ogsaa komme med i Legen her, selv om de fleste nu betragter det som naivt at tro derpaa. I *den* revolutionære Periode, vi nu gaar i Møde, og som er en nødvendig Følge af en langvarig økonomisk og aandelig Udvikling, vil antagelig Samfundet antage mange forskellige Skikkelser, som alle vil blive kortvarige Trin hen imod det endelige Maal — Anarkiet. Thi en Revolution, der skal føre os fra de nuværende avtoritære og til Fremtidens avtoritetsløse Tilstande, er noget, der umuligt kan foregaa hverken paa én Dag eller ét Aar. Der skal Tid til for at bringe Menneskene til Fornuft.

Det er derfor heller ikke underligt, naar mange forundret stirrer paa os, som har stillet sig i Breschen for Anarkismen, og hovedrystende spørger: «Venter I da virkelig selv at se Frugten af jert Arbejde, mener I, at I selv oplever at se Anarkiet indført som Grundlag for Samfundet? — Nej, det sidste mener vi ikke, skønt vi selvfølgelig ikke kan dømme derom; men Frugten, vi venter, er ikke Anarkiet, men kun Revolutionen. Maaske fatter man ikke dette, med mindre man forstaar, hvad det vil sige at være Anarkist? Thi det er ikke, som man tror, at være Grædekone for sine lidende Medmennesker — for den store forsagte Hob, men at være Forkæmper for dem — kun fordi vi er Modstandere af den Uret, vi selv, saa vel som de lider under. Det er ud fra rent egoistiske Bevæggrunde, vi kæmper; men da vore Interesser er fælles, bliver vor Kamp ogsaa fælles. Og vore Interesser er først og fremmest Frigørelse fra Modstandernes Herredømme — fra Slaveriet. Men er vi ikke frigjorte, saa snart vi rejser os? Selv om vi *kæmper* for Friheden, bliver det dog som Fjender, ikke som Slaver; thi Slaven er kun Slave, saa længe han godvillig finder sig i at være det.

Dette forstaar vi. Og da Friheden for os er mere end det fredelige Slaveri, selv om det første medfører Krigen, saa foretrækker vi denne, skønt vi som Pionerer har god Udsigt til at knække Halsen. Det er ikke Mod eller Opofrelse for vore Medmennesker, men Frihedstrang, der driver os til Kamp. Men begynder vi, vil Eksemplet smitte ogsaa dem, der nu taaler alt for blot at bevare Skindet helt. Det store, fredelige Proletariat vil, naar de først mærker, det bliver Alvor, hurtig forstaa, at ogsaa *de* har Grund til at være med i Legen, og er man først begyndt Kampen — ja, da kommer Lysten og Modet ganske af sig selv. Historien har vist, at det altid gaar saaledes.

Og ingen Proletar behøver at jamre sig over det, vi nu ser og hører af Kamp og Strid derude i Verden, eller frygte for, at det hele skal gaa under; thi det, vi ser, er ikke alene det gamle Samfund, der dør, men tillige det nye, der fødes.

Anarkistisk Materialisme

(Fortsat.)

Følgen af den Teori, som vi Materialister forfægter, maa blive, at Menneskesindet tildanner sig efter de Forhold og de Omgivelser, hvorunder det lever og hvorfra det henter sine Indtryk. Det bliver altsaa Samfundsforholdene, der skaber Menneskets Karakter og Væsen. Paa den anden Side er Samfundsforholdene ogsaa et Produkt af Mennesket; thi lige saa vel som Samfundet skaber Mennesket, skaber Mennesket Samfundet. Mellem begge Dele foregaar en stedse skabende Vekselvirkning, og det er en lige saa ensidig og fejlagtig Betragtningsmaade, naar visse marxistiske (?) Socialister hævder, at kun den ene af disse Paastande er rigtig,

nemlig den, at Mennesket er et Produkt af Samfundsforholdene, som naar visse borgerligsindede hævder det modsatte, nemlig at Samfundet er et Kunstprodukt — en vilkaarlig Konstruktion af Mennesket.

Enhver, der forstaar vor Teori om dette Spørgsmaal og tillige ser, hvor hen den industrielle og økonomiske Udvikling fører os, maa, om han er konsekvent, tilsidst komme til den Slutning, at Anarkiet maa blive det sidste Led for Samfundets Udvikling, det vil sige: det sidste, som vi er i Stand til at fatte og øjne. Den praktiske Gennemførelse af Anarkiet, som er Retten for hvert Individ i yderste Udstrækning, beror paa to Ting, nemlig: 1. At Samfundet ejer saa gode tekniske Hjælpemidler, at dets Medlemmer, for at forskaffe sig de Fornødenheder, de fordrer, for at leve og nyde Livet, ikke behøver at udføre mere legemligt Arbejde, end de kan gøre, uden derfor at forsømme deres Tankers Udvikling og Sysler. En sund Forstand og et sundt Legeme opnaas kun naar disse Ting kan udvikles sideordnet, og begge Dele er noget, man maa regne med i det anarkistiske Samfund, thi netop Harmonien mellem Legeme og Sjæl, som man siger, er det, der giver Mennesket det sunde og naturlige Blik paa Livet, som fordres for at skabe Livslyst, Fordragelighed og fordomsfri Tænkemaade. 2. At Mennesket bliver frigjort for alle saadanne overnaturlige Begreber, der kan paavirke dets naturlige Moral og skabe Avtoritetstro og Herskertilbedelse. Det første er allerede sket og vil ske i endnu yderligere Grad i Fremtiden. Menneskene ville, hvis ikke det var, at en idiotisk og uretfærdig Samfundsordning hindrede dem deri, alle kunne skabe sig rigelig af Livsfornødenheder med kun faa Timers dagligt Arbejde. Der vilde paa den Maade blive rigelig Tid tilovers til Sport og Sysler for Tanken. Hvad det andet derimod angaar, mangler vi desværre meget — uhyre meget — endnu.

Naar vi ser, at den industrielle og økonomiske Udvikling bærer hen imod en Samfundsordning, der godt kunde være anarkistisk, og vi mener, at de anarkistiske Samfundsforhold er de eneste, der er fuldt ud retfærdige, og de eneste, ved hvilke Frihed og Lighed kan opnaas, maa det blive vor Opgave at oplyse den Del af Menneskene, som nu lider under de bestaaende Samfundsforhold, om, at det er i Modstrid med deres Interesser at bibeholde den gamle Ordning. Da det er Fordommene — Avtoritetstro, Gudetro o. s. v. —, der bevirker, at de ikke forstaar deres egne Interesser, og derfor vedblivende hænger ved *de* socialpolitiske Forhold, der alt længe har været i Strid med de økonomiske, maa man modarbejde og bekæmpe disse Fordomme. Med andre Ord, det bliver vor Opgave at omdanne deres kunstige Moral til en naturlig Moral, d. v. s. én, som er i virkelig Samklang med deres Interesser.

For at skabe er det nødvendigt for Menneskene først at søge Indtryk for derfra at hente Materiale til det, der skal skabes. Uden Indtryk kan Hjernen intet skabe, lige saa lidt som Haandværkeren kan lave sine Frembringelser uden at have det Stof, hvoraf det skal laves. Derfor er det ogsaa, at Mennesker, som sidder i langvarigt, ensomt Fængsel, hvor de er helt udelukket fra at modtage Indtryk, sløves og demoraliseres; derfor er det, at Videnskabsmanden maa forske i Naturen eller i Bøgerne for at erhverve sig sin Viden, og derfor er det, at en daarlig Opdragelse skaber daarlige Mennesker, dumme Lærdomme, dumme Mennesker og raa Tilstande og Eksempler raa Mennesker.

Efter dette maa et humant indrettet og oplyst Samfund skabe humane Mennesker, et slet indrettet Samfund slette Mennesker. Da vort nuværende Samfund er slet og inhumant indrettet, skaber det mest slette og inhumane Mennesker; var det godt og humant indrettet, vilde det skabe gode og humane Mennesker. Hvis man forstaar dette, vil man ogsaa forstaa Anarkismens Taktik. Ved at oplyse Folk om, hvad der er Ret i samfundsmæssig Betydning, hvilket er, at Individerne, samtidig med, at de hævder deres egen Ret, ogsaa respekterer andres, vil vi paavirke Menneskene med gode Indtryk og derved gøre dem bedre ved at lære dem, hvor uretfærdigt Samfundet er indrettet og hvorledes det kunde indrettes retfærdigt, vil vi lære dem at forstaa og kæmpe for deres egne Interesser, og ved at sætte os op mod Uretten vil vi bringe Samfundsordningen ind i et Spor, hvorved der kan blive Mulighed for at skabe intelligentere og humanere Forhold og Mennesker.

Da Gudetroen netop er den Fordom, hvorpaa alle de Institutioner, Øvrighed, Stat, Kirke o. s. v., som forhindrer Menneskene i at udvikle sig til sunde, oplyste og humanttænkende Væsener, er bygget, bliver vor Opgave først og fremmest at bekæmpe den. Thi lærer Proletariatet først, at Løftet om, efter Døden at faa et Liv i Herlighed og Glæde hinsides, er Løgn og dum Overtro, vil det forstaa, at det her paa Jorden gælder om at leve og nyde, ikke om at trælle, lide og forsage.

Meningsfæller!
Bemærk Annoncen om Mødet.

Efter Systemskiftet

Russiske Forhold i Danmark.

IV.

Forhørene fortsat.

I hvor mange Forhør, jeg var i de 52 Dage, jeg sad indespærret første Gang, véd jeg ikke. Der var Uger, hvor de foregik fire Gange, andre hvor der kun var to.

Skønt disse Forhør paa sin Vis kan danne en Afveksling i den dræbende Kedsomhed i Arresten, er de dog i høj Grad trættende. Denne idelige Bearbejdelse for at faa Én til at sige «Ja» til den falske Opfattelse, Assessoren har dannet sig om Sagen, i Forbindelse med de timelange Ophold i de uhyggelige Skabe, er en Tortur, som virker i høj Grad sløvende paa Én, og man skal være i Besiddelse af temmelig stor Karakterstyrke for ikke til sidst at give efter og gaa ind paa Dommerens Mening, som jo altid er, at man er skyldig i det, man er anklaget for. Thi saaledes er det netop: for ham gælder det ikke om at faa Sandheden ud af Arrestanten, men at faa denne til at tilstaa noget, der er i Overensstemmelse med hans Opfattelse af Sagen.

Varetægtsarresten og Opholdet i Skabene benyttes da ogsaa som Torturmiddel for at fremtvinge «Tilstaaelser». Man bruger det Fif at lade Arrestanten hente kort før Middag og saa sidde og sulte til hen imod Aften, inden han tages i Forhør. Hjælper dette ikke, puttes han ofte ud i Skabet igen for at «blive mør». For mig er dette sidste dog aldrig sket; men jeg har adskillige Gange, naar jeg sent paa Aftenen efter endt Forhør sad i mit Skab og ventede paa at blive transporteret over i Arresten igen, hørt mine Sidekammerater fortælle, hvorledes de blev torturerede i den Retning, og to Gange er det sket, at jeg har hørt Kammerbetjenten sige til Arrestanter, der bad om at komme over i Arresten igen, da de ikke havde faaet noget at spise siden om Morgenen, at de maatte vente *til* deres Hukommelse blev noget bedre. Med andre Ord, de maatte «tilstaa» først.

Ganske selvfølgelig hersker der stor Partiskhed hos Dommeren, som jo altid tror Anklageren fremfor den anklagede. I min Sag viste det sig blandt andet paa den Maade, at medens de Vidner, som vidnede i min Disfavør, gladelig fik deres Vidnegodtgørelse, blev det nægtet dem, der vidnede til Fordel for mig. Ligeledes saa man det ved Edens Aflæggelse, hvor Dommeren en Gang overtalte et Vidne, der gjorte Indvendinger mod den Forklaring, han foregaves at have aflagt til Protokollen, til at aflægge Ed derpaa alligevel.

Da Hr. Winther indsaa det umulige i at faa mig til at gaa ind paa *hans Mening*, bestemte han sig omsider til at slutte Forhørene og lade Betjentene og Vidnerne aflægge Ed. Det var lykkedes at skrabe 4 Mennesker sammen til at vidne imod mig. Af disse vidste de tre dog ingenting — de kunde kun angive, hvilken Opfattelse de havde faaet af mine Foredrag, men ikke bestemt hvad jeg havde sagt. Til Gengæld vidste det fjerde Vidne — et ungt Menneske, som i Protokollen stod opført som «Kunsthandler», men som nærmest gjorde Indtryk af at være en af Madam Græsmeyers faste Gæster — en hel Del, ja, endog saa meget, at han blev overbevist om at have afgivet falsk Forklaring. Dette gik saaledes til: I Opdagelsesbetjent Raaby-Nielsens Rapport om et af Fælledmøderne stod der, at jeg havde sagt: «at Kongen var intet». *Dette, som* for Resten vilde være noget skrækkeligt Sludder, eftersom han — hvilke Anskuelser man end kan have om hans Værdi som Medlem af Samfundet — jo dog er noget, benægtede jeg selvfølgelig. Men bemeldte Vidne holdt paa, at Nielsens Rapport var rigtig ogsaa paa dette Punkt, og paa Assessorens Forespørgsel, om han kunde aflægge Ed derpaa, svarede han: Ja. Nu var jeg saa heldig stillet her, at jeg kunde huske ordret, hvad jeg havde sagt, nemlig: at Kongen ikke kunde takke «Guds» Naade, men Folkets Dumhed for sit Embede. og da jeg gentog det, indrømmede Raaby-Nielsen ogsaa, at det var saaledes jeg havde sagt, idet han med en skinhellig Mine forklarede Dommeren noget om, at han kun havde forandret det, fordi han hellere vilde gøre det bedre end værre for mig.

Nu blev Vidnet naturligvis nødt til

at indrømme, at han ikke bestemt kunde huske, hvorledes Ordene var faldne; men hvad havde været rimeligere end at man nu, da han vitterlig var grebet i Løgn, havde undladt at tage Hensyn til hans øvrige Forklaringer. Men det gjorde man ikke. Man havde Brug for Vidner for at faa mig dømt, og saa maatte man tage til Takke med det Skrabsammen, man kunde faa. Derfor lod man ham glat væk aflægge Ed paa sine øvrige Vidneudsagn.

(Fortsættes.)

S. R.

Frisind!

Kongelig-socialdemokratiske Skallesmækkere

Blandt alt det andet Løgn, det forhenværende Arbejderorgan «Social-Demokraten» propper sine Læsere med, finder man Gang paa Gang ogsaa den Paastand, at Socialdemokratiet er det eneste kulturbærende og virkelig frisindede Parti her hjemme.

For den troende Arbejder, som tager Lederne alvorligt og blindt hen æder og fordøjer alle de fede Fraser, «Social-Demokraten» daglig serverer for ham, staar denne Paastand naturligvis som den skære Sandhed; det kunde lige saa lidt falde ham ind at tvivle, som den hellige kan tvivle paa Biblen. Da han aldrig gider tænke en Tanke og derfor ikke aner, hvad Frisind er, staar han aldeles kritikløs over for alt det, han opvartes med, og kommer andre og søger at aabne Øjnene paa ham, vender han sig forarget bort; thi Generalerne, disse Charlataner, som snyder Arbejderne, saa Vandet driver af dem, staar for ham som ukrænkelige Guddomme. Men hos dem, der har en Smule Forstaaelse af, hvad Frisind og Socialisme vil sige, og derfor ikke ser slet saa kritikløst paa Ledernes Virksomhed, begynder man mere og mere at faa Øjnene op for, at «Social-Demokraten»s Paastande herom, kun er Fraser, der maa slaas i Hartkorn med dens øvrige Løgne. Thi desværre er det saaledes, at de socialdemokratiske Levebrødspolitikere, saa vel de smaa som de store, nu er naaet saa vidt, at de i Stedet for at repræsentere Frisindet, tværtimod repræsenterer den mest forstokkede Konservatisme og den allersmaaligste og mest lavpandede Dumhed og Intolerance.

Rigtignok har der været en Tid, hvor Socialdemokratiet var et frisindet Parti — men det er nu længe siden. Det var den Gang, det endnu kun bestod af nogle faa Idealister, som støttet af et lille Proletariat maatte kæmpe en haard Kamp mod Magthavernes Overgreb. Forfulgte af Øvrigheden, haanet af de konservative Mellemklassearbejdere, mistænkeliggjorte og forraadte af de magtstræbende Føreremner blandt de moderate Partifæller, maatte de virkelig revolutionære Elementer fortrække og overlade Førerposterne til de Humbugsmagere, som nu sidder ved Roret, og for hvem intet Middel har været for lavt, naar det gjaldt at fremme deres egne gridske og ærgerrige Interesser. Ved at gaa paa Akkord med Uretten, ved at slaa af paa Fordringerne og ved efterhaanden at opgive ethvert Gran af Socialisme er det lykkedes disse Frasemagere at føre Partiet frem i Antal; men rigtignok paa Bekostning af Sagen. De har skabt et stort konservativt Arbejder- og Middelstandsparti — men af dette Partis Medlemmer forstaar næppe en Tusindedel hvad Socialisme er.

Efterhaanden som disse Stræbere fik gjort deres Embeder federe og federe, blev de mere og mere moderate, de opgav den sidste Rest af Idealisme — hvis de i det hele taget har følt noget saadant — allierede sig med de borgerlige Partier og førte Socialdemokratiet ud i et Uføre — et Søle, der tilsmudsede den sidste Plet af Frisind og bragte Partiet til at staa som et lattervækkende Karrikaturbillede af Socialismen.

Kommer man i en af de socialdemokratiske Vælgerforeninger, vil man ogsaa se, at med Undtagelse af nogle faa stupide og troende Proletarer bestaar Forsamlingen udelukkende af Middelstandsfolk — Detailhandlere, Værtshusholdere, Marskandisere, Politibetjente og lignende, parret med nogle enkelte fastlønnede og velstillede Arbejdere, der næsten alle har personlig Fordel af Arbejderpartiet — Folk, som har eller venter at faa et Ben indenfor Partiet.

Det siger sig selv, at man blandt disse Folk, hvis økonomiske Interesser er i Modstrid med det virkelige Proletariats og hvis Hjerner er saa fyldte med Fedt, at de ikke kan rumme én fornuftig Tanke, umulig kan finde Socialister, selv om de gaar og propper Folk med, at de er det. Ja, de er endda saa langt fra at være Socialister, at de endog er Socialismens værste Modstandere.

Hver Gang, der her hjemme er opstaaet en virkelig socialistisk Bevægelse, har denne da heller ikke fundet brutalere Fjender end netop hos disse konservative Mellemdemokrater, og man har fra disses Side grebet til de laveste Midler — Løgn, Mistænkeliggørelse, Voldshandlinger etc. — for at forhindre, at Arbejderne fik revolutionære Impulser og socialistisk Forstaaelse.

At det ikke er bleven bedre nu, fik jeg haandgribelige Beviser paa forleden Dag, da jeg ved et offentligt Møde i Socialdemokratisk Vælgerforenings 7de Kreds blev overfaldet med Skældsord, Skaller og Slag, fordi jeg tillod mig at have en anden Mening end den, de kongekrybende og spytslikkende Generaler har beordret.

Efter at en liberal Storborgerrepræsentant og en socialdemokratisk Smaaborger i et Par timelange Foredrag havde udgydt deres sædvanlige Lirekassestykke om Fæstningen, Valgretten o. s. v. og anbefalet Arbejderne denne Gang at gaa til Valg sammen med Venstres Storborgere og Storbønder, bad jeg om Ordet for at protestere imod, at Proletariatet allierede sig med dets Modstandere, de besiddende Klasser, og imod, at man forkludrede Begreberne om Socialismen for dem. Under Hujen, Piben og gemene Tilraab fra de tilstedeværende, saa vel Bestyrelsen som de menige, søgte jeg at forklare Forsamlingen, hvad Socialismens Maal er, nemlig: at skabe en hel ny Samfundsordning, men ikke at lappe paa den gamle, og jeg anbefalede Arbejderne at agitere for den sociale Generalstrejke i Stedet for at være Klowner for deres kapitalistiske Modstandere ved at vælge *dem* ind i den Repræsentation, der kun er til for at undertrykke os andre,

Efter at jeg havde maattet opgive at tale videre paa Grund af Spektaklet, tog en Række af Vælgerforeningens Spidser Ordet for ved dumme Vittigheder og gemene og ganske løgnagtige Beskyldninger at søge at mistænkeliggøre mig. Jeg bad nu atter om Ordet, men næppe var jeg begyndt, før de socialdemokratiske Fedesvin, anført af deres Bestyrelsesmedlemmer, begyndte at hyle som besatte. Det var mere som befandt man sig blandt en Flok Gadedrenge end blandt voksne Mennesker. Da der imidlertid var enkelte i Forsamlingen — nogle tilfældig tilstedeværende Arbejdere —, som gav mig Medhold, blev Bestyrelsen bange og man nægtede mig at tale videre, idet man som Paaskud brugte, at jeg havde sagt: «de liberale Storborgere» og: «socialdemokratiske Levebrødspolitikere».

Da de følgende Talere, som alle var Medlemmer af Afdelingen, overdængede mig med Skældsord og Raaheder, uden at Dirigenten, som jo, da jeg havde Ordet, havde været saa omhyggelig for den «gode Tone», fandt Anledning til at skride ind, paatalte jeg dette og bad ham kalde dem til Orden. Men den socialdemokratiske Frihed og Tolerance, som der stadig skriges saa meget op om i «Social-Demokraten», gjaldt ikke her; man vilde vise, at det kun var en Frase, derfor kaldte man ikke Talerne til Orden, men smed i Stedet for mig ud.

Og ikke nok med det. Da jeg var kommet udenfor paa Gangen, fulgte Kredsens Formand — Cigarhandler Sørensen — efter mig og truede mig med Prygl. Jeg bad ham saa følge med udenfor og give mig dem, og lovede ham at jeg nok skulde kvittere derfor; men da Pjalten saa, at jeg ikke var forskrækket, turde han dog ikke. Imidlertid var en halv Snes andre forædte Bisser kommet ud paa Gangen, og da Sørensen nu følte sig stivet af, angreb han mig, assisteret af fire af de andre — alle store og kraftige Mænd. En af dem, en lang velklædt Bølle — vistnok Medlem af Bestyrelsen — drak mig en Skalle, medens Sørensen, som nu, da han fik Hjælp, var bleven modigere, sammen med de andre begyndte at slaa løs paa mig.

For den troende, konservative Arbejder vil disse raa Voldsmænd naturligvis staa som de rene Helte, han vil beundre dem og raabe Hurra for dem, fordi de, da Ordet ikke slog til, benyttede sig af den raa Magt. Og det, at de var en halv Snes store, kraftige Mænd om én, vil ikke tage Glansen af Heltedaaden. Men for den Arbejder, der tænker, vil Begivenheden komme til at staa i et andet Lys; thi han vil forstaa, at Socialdemokratgeneralerne nu ikke mere er i Stand til at forsvare deres Handlemaade med Ord, men maa ty til samme Midler, hvormed Højre i sin Tid søgte at bekæmpe Socialdemokratiet, nemlig Vold.

Naa, vi lader os nu ikke skræmme af disse Bissers Voldshandlinger, saa lidt som af Øvrighedens Fængselsstraffe. Med Kapitalismens knippelbevæbnede Bøllekorps mod os paa den ene Side og deres allierede, de skallesmækkende, konservative socialdemokratiske Fedesvin paa den anden gaar vi til Kamp mod Løgnen og Dumheden, og selv om der i Kampen falder en Del Skrammer af i Form af kapitalistisk Forbedringshus og mellem-

demokratiske Skaller, skal vi dog sejre til sidst. Thi det er Sandheden, vi kæmper for.

Sophus Rasmussen.

Generallockout — Generalstrejke

Nu, da den Generallockout, der blev skreget saa meget op om i Pressen, lykkelig og vel er drevet over, og den borgerlige Presse, efter at have skrabet Bunden, endelig har maattet sige stop, fordi Emnet ikke godt kunde tærskes mere igennem, skal vi komme med vore smaa Betragtninger derom. Dog er det ikke om hvem, der rent borgerligt set havde Ret; thi det vil altid blive saaledes, at hvert Parti anser sig selv som den, der sidder inde med den soleklareste Ret; heller ikke om de Resultater, der er naaet for den ene eller anden Part; thi den Slags betydningsløse Smaaligheder gider vi virkelig ikke sætte vore Hjernemolekyler i Bevægelse for. Derimod kunde vi nok lide at filosofere lidt over, hvorledes det kunde være gaaet, om Lockouten var kommet og om, hvorledes det eventuelt vil gaa, om den skulde komme en anden Gang.

Der blev fra „Social-Demokraten" udslynget en Trusel om at besvare en eventuel Generallockout med en Generalstrejke. Ganske vist var Truslen fremsat i en meget spagfærdig Tone, og der er vel heller ikke nogen Tvivl om, at Generalerne ikke med deres gode Vilje havde gjort Alvor deraf. Sandsynligvis har de, da de skrev dette, allerede vidst, at Lockouten ikke vilde blive til noget, og har derfor mere haft til Hensigt at servere lidt Radikalisme for de troende Læsere end at forsøge at skræmme Arbejdskøberne. Thi som de gode Venner, de er med de fleste af Arbejdsgiverforeningens Spidser, var Afgørelsen vel allerede taget paa Tomandshaand. Men vil vi nu forudsætte, at Lockouten alligevel var kommet og at Opposition indenfor Partiet — det vil sige dem, der ved at spille tilpas radikale, venter at erobre de moderates fede Embeder, og saa selv blive moderate — for at vise deres Radikalisme havde tvunget en Generalstrejke igennem, hvilke Udsigter havde der da været for Arbejderne? Ja — et radikalt Medlem af Socialdemokratisk Forbunds Hovedbestyrelse holdt for nogen Tid siden et Foredrag derom i den selskabelige Klub: „Socialdemokratisk Ungdomsforening". Og han forklarede her de troende, mundradikale Ungdommer, at i en saadan eventuel Generalstrejke maatte alle nedlægge Arbejdet. Vilde de Arbejdere, der er ansat i Statens Tjeneste, saasom Jernbanefunktionærer, Belysningsarbejdere o. s. f., ikke gaa med, mente han, man burde tvinge dem dertil ved f. Eks. at demolestere Materiellet — d. v. s. opbryde Jernbanesskinnerne, ødelægge Maskinerne paa Elektricitetsværket etc.

Da jeg forklarede Manden, at dette nødvendigvis vilde føre til Revolution, med mindre man da rolig vilde se paa, at Politiet puttede dem af vore Kammerater, der besørgede dette Arbejde, i Tugthuset, hævdede han, at han ikke anså Tiden for moden til Revolution, og det var ikke hans Hensigt at søge den sociale Generalstrejke iværksat nu.

Man maa efter dette antage, at disse Trusler om Demolestering af Materiellet for at fremtvinge en total Arbejdsnedlæggelse kun har været uovervejede Ord — Fraser, som aldrig var bleven iværksat. Generalstrejken — hvis den i det hele taget var kommet som Svar paa Lockouten, hvad jeg meget betvivler — var altsaa kun bleven en fredelig Kamp, som uden Tvivl var endt med samme negative Resultat som den store Lockout i 1899, nemlig at begge Parter, naar Kasserne var tømte, enedes om at lade alt blive ved det gamle.

Men sæt nu, at Generalstrejken var kommet, og at den var bleven revolutionær ved at man skred til Anvendelse af Magtmidler over for Skruebrækkerne. Vilde Arbejderne da have haft Haab om at gaa ud af Kampen som Sejrherrer?

Næppe!

Først og fremmest fordi de endnu mangler den Forstaaelse af Socialismen, der hører til for at skabe den rette revolutionære Aand. Og dernæst fordi de aldrig har gjort sig den Ulejlighed at tænke paa Muligheden af at frigøre sig ved at sætte Vold mod Vold.

I Frankrig, Spanien og vistnok ogsaa i Italien er de revolutionære Arbejderes Fagorganisation begyndt med hvert Aar at benytte en Del af deres Indtægter til Indkøb af moderne Bøsser og Revolvere. Da jeg i Fjor begyndte at agitere for noget lignende her, blev jeg sat i Forbedringshuset. Magthaverne forstod, at hvis hver Arbejder gad overkomme at købe sig et Magasingevær eller en god Revolver, saa vilde dermed Arbejderklassen være frigjort; al Sult og Nød, alt Slaveri og Fattigdom vilde være endt. Socialismen havde sejret. Men Arbejderne har aldrig villet forstaa det. Uvidende og uselvstændigt tænkende som de er, har de troet paa de Fraser om Frigørelse gennem Parlamentarismen, som deres magtstræbende og kongekrybende Generaler har proppet dem med. Og aldrig har de villet gøre sig den Ulejlighed at tænke over, hvad der vilde ske eller rettere, hvad der ikke vilde ske, om det virkelig lod sig gøre at erobre Flertallet af Mandaterne i Folketinget. De indbilder sig, at en Folketingsbeslutning vilde være nok til at revolutionere Ejendomsforholdene, og ser ikke, hvor vanvittig naiv denne Tanke er. Men uden Vaaben vilde en revolutionær Generalstrejke være endt i den rene Ynkelighed. De faa, der virkelig vovede at sætte Vold mod Vold, vilde blive nedskudte eller fængslede, og de andre vilde krybe i Skjul eller maaske stille sig frem og raabe paa Besindighed for at skjule Fejgheden. Anderledes om de havde været bevæbnede; thi Modet kommer med Magtbevidstheden. Da vilde det blive Modstanderne, der krøb i Skjul eller raabte paa Besindighed; thi de er ikke en Smule modigere end Arbejderne. Og Arbejderne kunde saa, om de ikke foretrak at optage Kampen og omdanne Samfundet helt, have skillet deres Fordringer og været sikre paa, at de blev sanktionerede.

Arbejderne bør tænke der over eller ogsaa helt opgive Tanken om Generalstrejke og Frigørelse. Thi det er nu én Gang saaledes, at den, der har Magten, ogsaa har Retten. — Og derfor har Arbejderne kun Ret til at lave Generalstrejke, hvis de har Magt dertil.

Vor Skarnkasse

Skallesmækkermødet. Ved det andet Sted i Bladet omtalte Møde i 7de Kreds meddelte Formanden, at Anarkisterne herefter vil blive nægtet Adgang til Socialdemokratiets offentlige Møder. De maa være meget bange for Sandheden, disse lyssky Generaler!

A. C. Meyer fortalte os forleden Dag, at han satte et Par Tusind Kroner til aarlig paa sin Kiosk. Det er os ubegribeligt, at han saa vil beholde den.

Der er Forskel. I sidste Nummer af «*Arbejdsmændenes Fagblad*», som redigeres af Hr. Lyngsie, læser vi følgende: «Enstemmig genvalgtes vore Forretningsførere H. M. Hansen og Jens Larsen, og enstemmig genvalgtes vort Formand *Hr.* Lyngsie —.» Artiklen, som er skrevet af Hr. Lyngsie selv, minder mig om en Murmester, jeg en Gang kendte, og som, naar man spurgte ham om hans Navn, altid svarede: «Jeg hedder Hr. Petersen, medens han aldrig mente, andre kunde gøre Fordring paa dette Hr.

I samme Artikel staar der: «Der fremsattes Ønsker om Udmeldelse af de samvirkende Fagforbund og det er forstaaeligt, at slige Ønsker melder sig. Stedet er ikke her at komme ind paa de Konfligter (med g), som vi har haft med de faglærte Arbejdere dels paa Arbejdspladserne, dels i de samvirkende Fagforbund, men vi er alle enige om, at Arbejdsmændene ved adskillige Lejligheder er blevne forurettede.» — Det er ogsaa den socialdemokratiske *Lighed*, det her er galt med; den antager undertiden nogle mærkelige Former, som ret ofte kan sige Sparto til den borgerlige *Ulighed*. Saaledes eksisterer der — eller eksisterede i al Fald for et Par Aar siden — i Murersvendenes Fagforenings Love en Paragraf, som forbyder Svendene at være Dus med deres Arbejdsmænd. Og den Slags Idioter kalder sig Socialister! Jeg tror selv Højre vilde skamme sig ved at være Partifæller med saa konservative Elementer.

Længere henne i Bladet finder vi et Digt, som blev fremsagt ved Festen, de havde i Anledning af Kongressen.

Det ser saaledes ud:

Som Hovedbestyrelsen den sang.
Saa syrger hele Klassen.
Og var der nu en enkelt Gang
Lidt Mudder her paa Pladsen.
Saa blev den fække klapset af.
Naar først han sad i Stolen.
Det mangled' blot, at saadan Flab
Gør Mudder her i Skolen.

Man tror naturligvis, at dette Digt er skrevet som Satire over den Knytnæve-Disciplin, som Hyrden — Hr. Lyngsie — praktiserer indenfor sin Faareflok; men det er det ikke. Tværtimod er det skrevet i god Tro — til Forherligelse af den store Hyrde. Men Digtets naive Forfatter er unægtelig sluppet lidt kejtet fra sit poetiske Forsøg.

Nyt Navn. Efter temmelig sikkert Forlydende agter «Social-Demokraten» i den nærmeste Tid at ændre Navn. Nu, da det jo er Hensigten i en nær Fremtid at optage en Socialdemokrat i Ministeriet Alberti, mener «Hans jordiske Majestæt» nemlig, at det er bedst at stryge det stygge Ord «Social», da det jo altid vil lede Tanken hen paa Socialisme. Da Socialdemokratiet — praktisk set — jo for længe siden har rystet det sidste Gran af Socialisme af sig, finder Generalerne dette Forlangende ganske rimeligt, og Bladet vil saa for Fremtiden hedde «Mellem-Demokraten», en Forkortelse af «Mellemklasse-Demokraten». Dette Navn passer selvfølgelig ogsaa langt bedre til Bladets Tendens og endnu bedre til Partiets Virksomhed, hvilken jo udelukkende gaar ud paa at tækkes Mellemklassen.

Peter Sabro havde foreslaaet, at Bladet skulde hedde «Den kongelige «Mellem-Demokrat»; men de andre Generaler mente, at dette var forhastet. Man burde vente, til vi — som Borgbjerg jo har bebudet — om 6 Aar faar et fuldstændig social- — eller Sludder — mellemdemokratisk Ministerium. For at trøste ham lovede man ham imidlertid til Gengæld til den Tid at gøre Skridtet fuldt ud og kalde Bladet: «Den kongelige danske Over- og Mellemklasse-Demokrat».

Den frisindede Del af Befolkningen skal dog ikke græde for det; thi til den Tid er «Skorpionen» naaet op til de 50,000, og lad saa blot «Mellem-Demokraten» overtage «Dannebrog»s Rolle som kgl. Spytslikkerorgan.

«**Social-Demokraten**» fortæller glædestraalende, at Christen Berg i sin Tid — ganske vist efter en bedre Middag — skal have sagt, at «Socialdemokratiet har skabt tænkende Væsener af Arbejderne!»

Havde Berg levet nu og set, hvor kritikløst Arbejderne finder sig i at Lederne gør Nar af dem, var han sikkert kommet til et andet Resultat. Thi nu hedder det ikke *tænk*, men *tro*, hvis man vil tilhøre Socialdemokratiet.

Korrespondance.

G. Schrøder, Stockholm. For Blade modtaget 10,00.

S. Lian, Kristiania. Ligeledes 2,00.

Meddelelser.

«Skorpionen» forhandles følgende Steder:

Pilestræde 56; St. Pederstræde 23; Kirkeplads 2, Hj. af Istedgade; Gl. Kongevej 164; Aaboulevard 15; Nørrebros Kiosk, Elmegade, og paa Raadhuspladsen hver Lørdag Aften.

Meningsfæller!

Møde afholdes Tirsdag den 11te September Kl. 8½ i «Hotel du Prop», Fuglevangsvej 14 (ved Ørstedsvej).

Foredrag om: Anarkismen, dens nuværende Stilling og Betingelserne for dens Fremtid.

Anders Nielsens Tryk, Ohlenschlægersgade 37, København